

3) METAMORFOSI

Adelaida Frías

www.obresdeteatre.com

- 4 pàgines -

La Berta és a punt de fer divuit anys i s'ha passat mitja vida entrant i sortint de l'hospital. Se sap de memòria el paisatge que es veu per les finestres i a on condueix cada passadís. Coneix de sempre les infermeres, els metges i les assistentes. És com si tingués una família molt gran, però el món se li fa petit. S'avorreix, s'endormisca, somia, i quan obre els ulls, la mare sempre és al seu costat.

Avui, la dona mira atentament per la finestra.

— Què mires mama? —fa la noia amb la seva veu gutural.

— Estan muntant un circ allà al camp ras. Vols que hi anem, pel teu aniversari?

La Berta fa una ganyota de menyspreu.

— *Vui anar an concert da Chenoa.*

— Ja ho he mirat —sospira la mare—, però no en fa cap, de moment.

— *Vui anar an concert da Chenoa!*

La Berta tanca els punys, colèrica, i posa morros com una nena petita. Es queda així una bona estona, mirant fixament la seva mare.

— D'acord, ja veurem què podem fer —la tranquil·litza la dona. I per distreure-la del mal humor afegeix:— Cantem com ella?

La mare es posa a cantar amb tota la seva ànima la cançó més coneguda, i aconsegueix arrossegar la filla a un duo desafinat.

Al cap de poc entra la infermera per endur-se la noia a fer unes proves. La mare ajuda a passar la Berta del llit a la cadira de rodes, i li col·loca damunt l'estrep les cametes atrofiades.

— Quins cabells més bonics, Berta —s'admira la infermera— que t'ha pentinat, la mama?

Satisfeta, la Berta sacseja el cap per fer ondular la seva llarga i preciosa cabellera de princesa. La mare en té una cura especial; la retalla, l'alimenta, i ha aconseguit fer-la créixer més avall de la cintura.

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com